

דון ג'ובני בר מזל

סיציליה

היה פעם אדם בשם דון ג'ובני שחי בבית מפואר ופיזר כספים רבים. האמת היא שהוא פיזר כסף ביד כל כך רחבה שתוך זמן קצר לא נשאר לו הרבה, והוא במקום להיות אדם עשיר, עם כל מה שרק יחפוץ בו, נאלץ ללבוש בגדים פשוטים, לנדוד ממקום למקום ולבקש נדבות. יום אחד הוא הלך בדרך כשעצר אותו אדם נאה, שאותו לא ראה קודם אף פעם, אך הבין מיד כי זהו השטן.

"האם תרצה להיות עשיר ולחיות חיים נוחים ונעימים?" שאל השטן.
"בוודאי" ענה דון ג'ובני.

"ובכן הנה לך ארנק. קח אותו ואם תאמר לו "ארנק יקר, תן לי קצת כסף" הרי שתקבל כספים כמה שרק תרצה. אך הקסם הזה ישמר רק עם תבטיח שבמשך שלוש שנים, שלושה חודשים ושלושה ימים לא תתרחץ, לא תסרוק את שערותיך, לא תתגלח ולא תחליף בגדיך. אם תעשה כך, הרי

כשיעבור זמן הקסם תוכל לשמור על הארנק ולא אבוא אליך עם תנאים אחרים כלשהם."
דון ג'ובני מעולם לא דאג למה שיקרה בעתיד. הוא לא דאג כלל לאי-נוחות אותה יסבול במשך שלוש השנים, אך חשב רק שבעזרת הארנק יוכל להשיג את הכל שנמנע ממנו לאחורונה. אזי לקח את הארנק, שם בכיסו והלך לדרכו. תוך זמן קצר התחיל לבקש כסף מהארנק, רק למען ההנאה עצמה ותמיד היה בארנק כמה שרק היה לו דרוש. הוא לא שם לב כלל שנעשה מלוכלך, ששערותיו הסתבכו ונתלו מעל עיניו ושבגדים שלו הפכו לסחבות וקרעים.
כך הוא היה נראה כשעבר פעם ליד בית יפה. השמש חממה אותו וכדי לנוח התיישב על מדרגות הבית וניסה לנער מעצמו את אבק הדרך. אך כעבור זמן קצר גילתה אותו משרתת שפנתה לבעל הבית ואמרה "אנא אדוני, גרש את הקבצן שיושב על המדרגות, כי אחרת הוא ימלא באבק את הבית כולו."
בעל הבית יצא החוצה ומרחוק, כי קצת פחד מהאיש המוזר, קרא "קבצן מלוכלך, לך מהבית שלי!"

"אינך צריך להיות גס כל כך" ענה דון ג'ובני "אינני קבצן ואם ארצה אוכל לסלק אותך ואת אישתך מהבית הזה."

"ואיך תעשה זאת?" שאל האיש בצחוק.

"התמכור לי את ביתך?" שאל דון ג'ובני "אקנה אותו מיד."

"הה, יצור מזוהם, השתגעת לגמרי" קרא האיש "אני רואה שהצעתך היא בדיחה, אבל בוא איתי לעורך דין ונעשה מיד הסכם מכירה."

דון ג'ובני הלך עם האיש וערכו הסכם לפיה הבית צריך היה להימכר, תמורת סכום כסף נכבד שישולם תוך שבוע. דון ג'ובני הלך לפונדק, שכר שני חדרים ואמר "ארנק יקר, מלא את החדר בזהב." תוך שבוע החדר היה מלא זהב עד כי לא ניתן היה להוסיף אף מטבע אחת.

כשבאה בעל הבית לקבל את כספו, הוביל אותו דון ג'ובני לחדר ואמר "הנה, קח כמה שתרצה."

האיש פער את פיו למראה האוצרות, אך לפי

ההסכם היה צריך למסור את הבית. הוא לקח את כספו והלך עם אישתו לחפש מקום אחר.

דון ג'ובני עזב את הפונדק ועבר לבית היפה, אך מראהו נעשה גרוע מיום ליום.

לאט, לאט השמועה על עושרו של דון ג'ובני התפשטה בכל הארץ והגיעה גם לאוזניו של המלך. לזה חסר כסף תמיד ולכן הוא שלח שליחים לדון ג'ובני וביקש ממנו הלוואה. דון ג'ובני הסכים ברצון ולמחרת שלח למלך קרון מלא שקי זהב.

"מי זה יכול להיות?" חשב המלך "הוא עשיר בהרבה ממני!"

המלך לקח מהזהב כמה שצריך היה ואת היתר שלח חזרה לדון ג'ובני, אך זה סירב לקבל אותו. הוא אמר לשליח "אמור להוד מלכותו שהוא פוגע בי. לא אקח את חופן הזהב הזה בחזרה, ואם הוא אינו רוצה אותו, שמור את זה לעצמך."

השליח חזר עם המסר הזה, וזה הפליא את המלך. הוא לא הבין איך יכול אדם אחד להיות עשיר כל כך. בסוף אמר המלך למלכה "אישתי היקרה, אדם זה עשה לי שירות בעת צרה, וחוי מצה התנהג באצילות כשהחזיר את הזהב. אני רוצה לחתן אותו עם בתנו הבכורה."

הרעיון מצא חן בעיניה של המלכה ושוב נשלח שליח לדון ג'ובני, עם הצעת הנישואין.

"הוד מלכותו טוב כל כך" ענה דון ג'ובני "אני מקבל בהכנעה את הצעתו."

"נעשה זאת תוך חודשיים" ענה דון ג'ובני, כי תוך חודש אמור היה להיגמר מועד עליו הוסכם עם השטן, והוא רצה עוד חודש נוסף כדי להתנקות ולהוריד מעצמו את כל הזוהמה. ברגע שההסכם עם השטן פג גולח הזקן הארוך, נגזרו שערותיו, סחבות אותן לבש נשרפו והוא עצמו שכב באמבטיה זמן רב. בסוף הוא הרגיש את עצמו נקי, לבש בגדים יפים, שכר ספינה נהדרת והפליג לארמונו של המלך. כל המשפחה המלכותית והפמליה יצאו לקראתו וכל הזמן המלכה והבת הבכורה לעגו לצעירה שבעלה יהיה מלוכלך ומפלצתי כזה. אך כשראו את האיש הנאה, לבותיהן התמלאו קינאה וזעם, עיניהן הסתנוורו והן נפלו לתוך הים וטבעו. הבת הצעירה שמחה על המזל הגדול שנפל בחלקה ואחרי ימי האבל על אמא ואחות התקיימה חתונה מפוארת. כעבור זמן נפטר המלך הזקן ודון ג'ובני היה למלך. הוא היה עשיר ומאושר כי הארנק תמיד סיפק לו כסף ואת אישתו אהב מאוד.

השליח חזר עם התשובה, אך בא שוב עם בקשה שדון ג'ובני ישלח למלך את תמונתו, כדי שיוכלו לדעת למי לצפות. כשהתמונה הגיעה לארמון המלך והנסיכה ראתה אותה, היא זעקה בקול "מה! להתחתן עם האיש המלוכלך הזה? לעולם לא! לעולם!" "הו ילדתי" אמר המלך "איך יכולתי לדעת שדון ג'ובני העשיר יראה כך? אך הרי נתתי לו את מילתי ואינני יכול לחזור בי, אז אין לך ברירה." "לא, אבא, עדיף שתערוף את ראשי אם רצונך בכך. אבל להתחתן עם המפלצת הזו לא, לא יהיה לעולם!" המלכה צידדה בסירובה של הבת ונזפה בבעלה שרוצה לחתן את הבת עם יצור כזה. אך אז אמרה הבת השניה "אבא, אל תתעצב. הבטחת ואתה חייב לעמוד בבטחתך. אני אתחתן עם דון ג'ובני." המלך חיבק אותה ונישק והודה לה מקרב לב, אך המלכה והבת הגדולה רק צחקו ולעגו. הוסכם על הנשואים והמלך שלח את אחד מאנשי החצר לברר מתי לקיים אותם, כדי שהנסיכה תוכל להתכונן.